

dima ni izginil v zraku; Bogu je bila ta Abelova daritev všeč.

Zato so tudi pozneje mnogi drugi ljudje na tak način Bogu kaj darovali. Po vesoljnem potopu je Noe videl, kako povsod ležijo utopljeni ljudje in živali, pa se je tudi s tako daritvijo Bogu zahvalil za rešitev. Abraham je celo svojega lastnega sina Izaka položil na oltar in ga hotel darovati, prav tako, kakor je Abel svojo ovčko.

In še mnogo drugih se učite v šoli, kako so z veseljem darovali svoje najdražje — najljubše Bogu, ker so ga ljubili. Vem, da vsi otroci svojega nebeškega Očeta ljubite, ker vam je življenje in zdravje in dobre starše dal. Samo to ne vem, če res vsi otroci Boga tako zelo ljubijo, da bi ga nikdar ne hoteli z grehom razžaliti.

Marija Kmetova:

Nebesa.

Povsod je hudo za denar in tudi pri nas. A prav tedaj, ko človek najbolj preudarja in obrača dinarje sem in tja, obstane Štefan na cesti pred kakim prav lepim avtom in zaprosi:

»Oh, kupi mi tale avto!«

»Ni mogoče,« ga seveda koj zavrnem. In nato Štefan:

»Pa jutri, boš kupila?«

»Tudi jutri ne.«

»Pa pojutrišnjem, to pa zares!«

»Pojutrišnjem tudi ne bo mogoče.«

»Oh, zakaj pa ne?«

»Ker nimamo toliko denarja.«

»Ali ga ne bomo nikoli imeli toliko?«

»Nikoli,« rečem jaz in ga krepkeje potegnem naprej. Štefan se pa ne dá ugnati in reče:

»Ali nikoli ne bom imel takega avta?«

»V nebesih,« pravim jaz.

»V nebesih pa zares?« živahno poprime Štefan za besedo.

»Da, v nebesih pa.«

»Potem pa pojdiva brž v nebesa!«

»Morava še počakati.«

»Zakaj počakati?« vpraša Štefan.

»Ker si moramo nebesa zaslužiti.«

»Kako pa?«

»Tako, da smo pridni,« odvrnem.

»O, jaz bom zmeraj zelo priden,« zatrjuje Štefan in gre kakih pet minut res prav mirno in lepo z menoj.

Odtlej pa govori Štefan zmeraj o nebesih. Kar koli si zaželi, dostavi: »V nebesih, veš, zdaj ne morem kupiti.«

In se zdaj pa zdaj domisli:

»Kdaj bom pa vendar šel v nebesa?«

»Le še počakaj,« ga potolažim.

»A po kateri poti pridem v nebesa?«

»Po ta pridni,« mu pojasnim.

»Ali je tista pot zlata?« vpraša.

»O ne, trnjeva je.«

»Zakaj?«

»Ker je težko biti priden,« mu razložim.

»Jaz bom priden, zares bom,« in je spet kakih pet minut prav miren.

Drugič se domisli:

»Veš, boben bi rad imel, pa sabljo, pa veliko puško. A ne zdaj, ko ni denarja, ampak v nebesih. Pa kdaj bom vendar v nebesih!« In venomer sama nebesa. Kadar vidi kaj lepega, pa dostavi: »Ali je to iz nebes?« In če je priden, vpraša: »Ali sem zdaj za v nebesa?« Ko mu je prinesel ata nekoč neko igračo, je Štefan prav važno povedal: »Veš, takega ateta pa

nebesa že dovolijo, kajne?« In če se pogovarjamo, da je kdo umrl, ne pozabi Štefan dostaviti: »In zdaj je v nebesih in se vozi z zlatim avtom!« In vsako jutro, ko se zbudi, vpraša iznova: »Ali pojdem danes v nebesa?« In sleherni večer, ko leže v posteljo: »Ali bom jutri že v nebesih?«

Nekoč zagleda aeroplan in reče: »Naj no pride aeroplan, da bom sedel gor in šofiral!«

»Potem boš pa padel in umrl.«

»Saj res — in bom prišel v nebesa!« vzklikne ves vesel Štefan.

»In kakor v nebesih« je lepa kaka knjiga in »kakor v nebesih« se mu svetijo čevlji«, »kakor v nebesih« ima lepo ovratnico in »kakor v nebesih« so dobri cukrčki. Pa če ga kdo vpraša, kaj da bo, ko bo velik, ali veste, kako odgovori Štefan? Prav moško se odreže:

»V nebesih bom svetnik in nebeški general!«

J. E. Bogumil:

Bodeča neža.

Zdaj smo pa že v pozni jeseni. Že si podajata roko jesen in zima. Zadnje cvetje se poslavlja od nas, na prostem bo počasi vse zamrlo.

Najbolj vztrajne so še na prostem nekatere cvetice, ki so od vseh strani zavarovane z bodicami. Več vrst jih je: kot zastopnico vseh si izvolimo eno, ki ji svet pravi bodeča neža.

Njeno ime pišemo z malo. Že veste, zakaj. Ni lastno ime kake osebe, ampak samo ime cvetice. In vrhu tega še take cvetice, ki vas bo opikala in obodla, če jo boste hoteli odtrgati. No, pa saj je ne boste. Še živina se skrbno ogiblje takih rastlin. Že ve, zakaj! Povem vam pa, da tudi med ljudmi žive takim rastlinam podobna bitja. Samo prav me morate razumeti, pa jih bomo kmalu spoznali. Po rokah in po nogah sicer ne nosijo trnja, tudi po životu ne, ali njih jezik je hujši kakor trnje.

Teh vrst ljudje, ki bodejo in špikajo, so navadno vsi skregani z osmo božjo zapovedjo. Njih glavni